het in artikel 91 van dit Statuut bedoelde beroep op de rechter te worden gericht tegen de Instelling die het bezwarende besluit heeft genomen.

3. De enkele omstandigheid dat een gemeenschappelijk secretariaat bestaat kan de Raden van Ministers van de Europese Gemeenschappen niet tot een juridische eenheid maken, daar elk der Gemeenschappen afzonderlijke rechtspersoonlijkheid bezit en de Raden in de Verdragen niet als een gemeenschappelijke Instelling in het leven zijn geroepen.

4. Daar omschrijving van de werkzaamheden en bevoegdheden die aan ieder ambt zijn verbonden een nieuw feit van wezenlijk belang kon zijn ten opzichte van de vroegere indelingsbesluiten, staat het de belanghebbende vrij om met gebruikmaking van bedoelde omschrijving te verzoeken dat genoemde besluiten eventueel zouden worden herzien.

5. Het verzoek of de klacht, bedoeld in artikel 90 van het Statuut van de ambtenaren, hoewel het op ieder moment kan worden ingediend, kan slechts de termijn voor een beroep bij het Hof van Justitie verlengen indien bedoeld verzoek of klacht is ingediend binnen de voor het beroep vastgestelde termijn.

6. Een beroep dat voortijdig is ingesteld tegen een nog niet definitief bepaald standpunt kan van waarde worden door een later besluit waarbij het bestreden standpunt wordt bevestigd.

7. Conclusies die nader de strekking van voorgaande conclusies aangeven, wijzigen niet wezenlijk deze voorgaande conclusies.

In de zaak 28-64 :

RICHARD MÜLLER,
ambtenaar bij het secretariaat-generaal van de Raden van de Europese Gemeenschappen,
vertegenwoordigd en bijgestaan door mr. M. Schwall, advocaat te Karlsruhe,
ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van mr. E. Arendt, rue Willy Goergen 6 te Luxemburg,

verzoeker,

tegen

RAAD VAN DE EUROPESE ECONOMISCHE GEMEENSCHAP en
RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR ATOOMENERGIE,
vertegenwoordigd door mr. H. J. Lambers, juridisch adviseur bij het secretariaat-generaal van de Raden,

ten deze domicilie gekozen hebbende ten huize van J. Leclerc, ambtenaar bij het secretariaat-generaal van de Raden, rue Auguste Lumière 3 te Luxemburg,

verweerders,

betreffende de stilzwijgende afwijzing door de secretaris-generaal van de Raden van het verzoek van requestrant met ingang van 1 januari 1962 te worden ingedeeld in categorie A,

wijst

HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

samengesteld als volgt :

A. M. Donner, President,
W. Strauss en R. Monaco (Rapporteur), Rechters,
Advocaat-Generaal : J. Gand,
Griffier : A. Van Houtte,

het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I — Overzicht van de feiten

Overwegende dat de aan het onderhavige geding ten grondslag liggende feiten als volgt kunnen worden samengevat :

Richard Müller is op 31 augustus 1959 op een zogenaamd Brussels contract in dienst getreden bij het secretariaat van de Raden van de Europese Gemeenschappen. Krachtens artikel 102, lid 1, van het Ambtenarenstatuut werd hij te rekenen vanaf 1 januari 1962 in vaste dienst aangesteld in de rang B 2. Vervolgens werd hij bevorderd tot de rang B 1, eerst met ingang van 1 oktober 1962, en later met ingang van 1 januari 1962.

Op 9 april 1964 verzocht rekwestrant de secretaris-generaal van de Raden hem met ingang van 1 januari 1962 in te delen in een van de rangen van de loopbaan A 5-A 4.

Daar verzoeker op 9 juni 1964 nog geen antwoord had ontvangen, stelde hij op 2 juli 1964 het onderhavige beroep in. De secretaris-generaal bepaalde zijn standpunt ten aanzien van het door rekwestrant opgeworpen verzoek bij brief van 2 juli 1964 waarbij diens op 9 april 1964 ingediend verzoek werd afgewezen;

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoeker* in zijn verzoekschrift concludeert dat het den Hove behage :

«1) Het besluit van de secretaris-generaal van de Raden van de Europese Gemeenschappen nietig te verklaren, zoals dit impliciet voortvloeit uit het op 9 juni 1964 verstrijken van de in artikel 91, lid 2, 2e alinea, van het Statuut van de ambtenaren van de E.E.G. en de E.G.A. genoemde termijn en waarbij het verzoek van rekwestrant om met ingang van 1 januari 1962 in één der rangen van de loopbaan A 4-A 5 te worden ingedeeld werd afgewezen.
2) De secretaris-generaal van de Raden van de Europese Gemeenschappen in de kosten te veroordelen.»;

dat hij bij repliek zijn conclusies als volgt wijzigt :

«1) Verweerder te gelasten het besluit te nemen dat verzoeker met ingang van 1 januari 1962 wordt ingedeeld in de rang A 3;
2) Verweerder in de kosten te veroordelen;
Subsidiair worden de conclusies van het verzoekschrift gehandhaafd.».

Overwegende dat *verweerders* concluderen dat het den Hove behage :

« Het verzoek niet ontvankelijk, subsidiair ongegrond te verklaren;
Verzoeker te veroordelen in de kosten voor zover deze krachtens artikel 70 en artikel 95, paragraaf 1, van het Reglement voor de procesvoering niet ten laste komen van verweerder. »;

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat :

Ten aanzien van de aanduiding van de verwerende partij

Verweerders vragen de aandacht van het Hof in de eerste plaats voor de omstandigheid dat het beroep gericht is tegen de secretaris-generaal van de Raden terwijl het had behoren te zijn gericht tegen de Raden van de E.E.G. en de E.G.A.

Verzoeker brengt hiertegen in dat de stelling, volgens welke de ambtenaren van het secretariaat van de Raden, die ambtenaren zijn van de E.E.G. en de E.G.A., hun beroep zouden moeten richten tegen de Raden van genoemde Gemeenschappen en de ambtenaren bij genoemd secretariaat die tevens ambtenaar zijn van de E.G.K.S. hun beroep zouden

moeten instellen tegen de bijzondere Raad van Ministers, niet zeer redelijk is en trouwens problemen opwerpt met betrekking tot de tenuitvoerlegging van een door het Hof tegen de Raden van de E.E.G. en de E.G.A. of tegen de Raad van de E.G.K.S. gewezen arrest, gezien het feit dat de Raden van de drie Gemeenschappen uit begrotingsoogpunt een « gemeenschappelijke Instelling » zijn.

Vanaf het ogenblik dat overeenkomstig artikel 90 van het Ambtenarenstatuut de klacht is ingediend bij het tot aanstelling bevoegde gezag, dienen de in het volgende artikel genoemde beroepen eveneens te worden ingesteld tegen dit tot aanstelling bevoegde gezag, bij gemis van andersluidende bijzondere bepalingen.

Verzoeker concludeert met verwijzing naar de arresten van het Hof in de zaken 79-63 en 82-63.

Verweerders voeren aan dat volgens artikel 90 van het Statuut weliswaar het tot aanstelling bevoegde gezag de instantie is waarbij eventuele klachten moeten worden ingediend en dat de secretaris-generaal ten opzichte van het merendeel der ambtenaren van het secretariaat de bevoegdheden van genoemd gezag uitoefent, doch dat enerzijds niet kan worden betwist dat de secretaris-generaal bij zijn besluit verzoeker in vaste dienst aan te stellen, optrad voor het Hof als verweerster namens de Raden en dat anderzijds alleen de Instellingen als zodanig kunnen optreden in de gedingen tussen deze Instellingen en hun ambtenaren.

De verwijzing naar 's Hofs arresten in de zaken 79-63 en 82-63 is in dit geval niet ter zake dienende; eerder zou moeten worden verwezen naar de zaken 78-63 en 80-63, waar de Commissie als verweerster werd beschouwd ondanks het feit dat zij in deze gedingen niet het tot aanstelling bevoegde gezag was.

Bij de tenuitvoerlegging van het arrest zou zich geen enkele moeilijkheid voordoen op grond van het feit dat de Raden zelf als verweerders optreden en niet hun secretaris-generaal. De Raden dienen namelijk, evenals de gemeenschappelijke Instellingen, hun verplichtingen na te komen, zelfs indien deze verplichtingen niet worden opgelegd door de drie Gemeenschappen gezamenlijk, doch slechts door enkele van hen.

Verweerders voeren ten slotte aan dat de onjuiste aanduiding van verweerders niet noodzakelijk behoeft te worden beschouwd als een omstandigheid, welke de niet-ontvankelijkheid van het beroep met zich brengt en refereert zich ten aanzien van de hieruit te trekken conclusies aan het oordeel van het Hof;

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

Verweerders achten het beroep niet ontvankelijk daar het volgens hen tardief is ingesteld.

In de loop van 1963, aldus verweerders, zijn ten aanzien van verzoeker enkele besluiten genomen die hij als voor hem bezwarend kan beschouwen. Bij besluit van 17 januari 1963 werd hij in het kader van het Statuut in vaste dienst aangesteld in de rang B 2; bij besluit van 28 maart 1963 werd hij met ingang van 1 oktober 1962 bevorderd tot de rang B 1. In de destijds aangevoerde grieven beklaagde verzoeker er zich in het eerste geval over dat hij niet was ingedeeld in de rang B 1 en in het tweede geval dat hij eerst met ingang van 1 oktober 1962 tot deze rang was bevorderd en niet met ingang van 1 januari 1962. Bij besluit van 21 juni 1963 werd aan laatstgenoemde grief tegemoet gekomen. Binnen de drie maanden, die begonnen te lopen op de datum waarop laatstgenoemd besluit is genomen, heeft verzoeker geen bezwaren kenbaar gemaakt tegen zijn aldus vastgestelde statutaire positie daar hij noch een beroep noch een klacht heeft ingediend.

Zelfs indien erkend wordt dat verzoeker zich eerst rekenschap had kunnen geven van de voor hem nadelige beslissing van 21 juni 1963 na het besluit van de Raden betreffende de omschrijving van de werkzaamheden en bevoegdheden in de zin van artikel 5, lid 4, van het Statuut, moet worden opgemerkt dat dit besluit op 15 oktober 1963 ter kennis van het personeel is gebracht en dat verzoeker in ieder geval vanaf dit ogenblik kon weten dat een voor hem bezwarend besluit was genomen. Ook in dit geval heeft verzoeker binnen de vastgestelde termijnen geen beroep ingesteld en geen klacht ingediend.

Hiertegen voert *verzoeker* met name de volgende argumenten aan :

a) Hij heeft nooit laten weten dat hij zich benadeeld achtte door zijn indeling in de rang B 2 bij besluit van 17 januari 1963 waarbij hij op grond van het ambtenarenstatuut in vaste dienst werd aangesteld en zulks te meer omdat de « automatische » indeling, voortvloeiend uit de eerste fase van de integratie, krachtens artikel 102 van het Statuut, juridisch niet een voor hem bezwarend besluit kan opleveren. In de brieven van 19 april en 5 juni 1963, waarop verweerder blijkbaar doelt, worden op dit punt geen grieven aangevoerd.

— In zijn brief van 5 juni 1963 — welke overigens gericht was aan de directeur-generaal van Algemeen Beheer en niet aan het tot aanstelling bevoegde gezag — maakte verzoeker bezwaar tegen het integratiebesluit voor zover hem hierbij een lagere salaristrap werd toegekend dan die waarop hij op grond van artikel 102 van het Statuut recht had. Het betrof hier dus niet de indeling overeenkomstig het door hem beklede ambt, doch de salaristrap.

— In zijn brief van 19 april 1963, die uitsluitend moet worden gezien in verband met het besluit van 28 maart 1963 waarbij hij met ingang van 1 oktober 1962 bevorderd werd tot de rang B 1, verzocht rekwestrant dat de ingangsdatum van zijn bevordering

zou worden gesteld op 1 januari 1962 (de datum waarop het Statuut in werking trad). Daar de omschrijving van de werkzaamheden en bevoegdheden die aan ieder ambt zijn verbonden nog niet was vastgesteld, werd de kwestie van zijn indeling overeenkomstig artikel 5 en bijlage I van het Statuut verschoven naar een niet vastgestelde datum in de toekomst, ter nader onderzoek.

b) Aan het op 19 april 1963 ingediende verzoek werd voldaan bij besluit van 21 juni 1963. Derhalve was noch dit besluit, noch het hierdoor gedeeltelijk gewijzigde voorafgaande besluit van 28 maart 1963, voor verzoeker nadelig, zowel wat betreft de datum waarop zijn bevordering tot de rang B 1 van kracht werd als ook wat betreft de vaststelling van zijn statutaire positie. In deze besluiten werd niet beoogd verzoeker in te delen overeenkomstig artikel 5 en bijlage I van het Statuut, waarop verzoeker recht heeft, doch werd hem, op grond van artikel 45 van het Statuut, alleen een bevordering toegekend waarop hij uiteraard geen recht heeft.

Om al deze redenen treft het argument van verweerders, dat verzoeker zou hebben nagelaten binnen de termijn van drie maanden zijn bezwaren kenbaar te maken « tegen zijn aldus vastgestelde statutaire positie », geen doel.

c) Overigens mag evenmin worden beweerd dat verzoeker zou hebben nagelaten een beroep in te stellen of een klacht in te dienen zodra hij kennis had gekregen van de omschrijving van de werkzaamheden en bevoegdheden die aan ieder ambt zijn verbonden. Het is stellig juist dat verzoeker met ingang van bedoelde datum wist dat zijn indeling, gezien bedoelde omschrijving van de werkzaamheden en bijlage I van het Statuut, niet in overeenstemming was met het Statuut. Enerzijds echter is de omschrijving van de werkzaamheden niet een voor hem bezwarend besluit en anderzijds vloeide het onregelmatig karakter van zijn indeling; gezien in het licht van bedoelde omschrijving en bijlage I van het Statuut, niet voort uit een door de secretaris-generaal genomen en voor verzoeker nadelig besluit, maar uit het ontbreken van enig besluit, strekkende tot zijn herindeling. In deze omstandigheden was in het onderhavige geval geenszins sprake van een voor hem bezwarend besluit in de zin van artikel 91 van het Statuut en was geen enkele beroepstermijn lopende.

Bovendien bepaalt geen enkel artikel van het Statuut dat betrokkene de klacht binnen drie maanden moet indienen. Het tot aanstelling bevoegde gezag, dat zich dient uit te spreken over een op grond van artikel 90 van het Statuut ingediende klacht, kan deze in geen geval afwijzen op grond dat de klacht tardief is ingediend. Bedoeld gezag heeft slechts de mogelijkheid te weigeren een voor de verstreken periode ingeroepen recht toe te kennen voor zover te dezen van verjaring sprake zou kunnen zijn, nu, krachtens het Statuut geen enkele verjaring tegen de preteuse aanspraken van verzoeker kan worden ingebracht.

d) In een memorie als aanvulling op de repliek geeft verzoeker op, dat hem op 8 oktober 1964 het besluit van de secretaris-generaal van 18 juli 1964 werd medegedeeld, strekkende tot zijn indeling in rang B 1 op grond van de omschrijving van de werkzaamheden en bevoegdheden die aan ieder ambt zijn verbonden. Dit besluit dient dus te worden gezien als het sluitstuk van de integratieprocedure en bewijst in voldoende mate dat de « vaststelling van de statutaire positie » van verzoeker nog niet op 9 april 1964 had plaatsgevonden (op welke datum hij zijn klacht betreffende zijn definitieve indeling indiende) en dus niet voortvloeide uit de besluiten van 1963.

Verzoeker had de kennisgeving van het op 18 juli 1964 genomen besluit kunnen afwachten alvorens zijn pretense rechten te doen gelden, doch hij achtte een periode van zes maanden, te rekenen vanaf de dag waarop de omschrijving van de werkzaamheden was vastgesteld, voor de herziening van zijn indeling voldoende en derhalve diende hij op 9 april 1964 zijn klacht in.

De grief van verweerders inzake de tardieve indiening is dus in geen geval gegrond.

Bij dupliek geven *verweerders* de volgende nadere toelichting :

a) Van de drie ten opzichte van verzoeker in 1963 genomen besluiten dient het laatste besluit (van 21 juni 1963) stellig te worden beschouwd als het sluitstuk van de indeling van verzoeker in de rang B 1, met ingang van 1 januari 1962. De omstandigheid dat ten gevolge van dit besluit verzoekers bevordering tot de rang B 1 op een vroegere datum werd gesteld verhindert geenszins dat dit besluit voor hem ter zake van zijn indeling noodzakelijkerwijze bezwarend was, daar hem hierbij de rang B 1 werd toegekend en niet de rang A 5 of A 4.

Het is niet voor betwisting vatbaar dat een klacht in de zin van artikel 90 van het Statuut op ieder moment kan worden ingediend. Toch zou een beroep na het verstrijken van de hiervoor gestelde termijnen slechts kunnen worden ingesteld indien verzoeker binnen drie maanden na de dag, waarop het voor hem bezwarende besluit was genomen, een klacht had ingediend (vergelijk het arrest van het Hof in de zaak 69-63). Voorkomen moet worden dat een ambtenaar zijn indeling gedurende de gehele duur van zijn actieve dienst opnieuw ter sprake kan brengen en dat hij de voor het instellen van een beroep voorgeschreven peremptoire termijnen opnieuw kan doen aanvangen op ieder gewenst moment een klacht in te dienen in de zin van artikel 90 van het Statuut.

In het besluit van 8 juli 1964, waarvan sprake is in de aanvulling op de repliek, worden geen nieuwe elementen toegevoegd aan de besluiten van 1963, strekkende tot verzoekers indeling in categorie B. Bij het besluit van 8 juli 1964 worden laatstgenoemde besluiten slechts bevestigd; dit besluit kan dus niet het begin van een nieuwe beroepstermijn zijn.

b) De wijziging van de in het verzoekschrift vermelde conclusies in de repliek is krachtens artikel 38, paragraaf 1, van het Reglement

voor de procesvoering niet ontvankelijk. Deze wijziging kan niet worden behandeld in het kader van artikel 42, paragraaf 2, van het Reglement daar dit artikel niet ter zake dienende is in het onderhavige geval;

Ten principale

Verzoeker wijst erop dat de ambtenaren worden ingedeeld op grond van de omschrijving van de werkzaamheden en bevoegdheden die aan ieder ambt zijn verbonden en op grond van bijlage I van het Statuut; volgens verzoeker zou het tot aanstelling bevoegde gezag bij de Raden, toen deze omschrijving eenmaal was vastgesteld, de indeling van de personeelsleden op grond van de overgangsbepaling (artikel 102, lid 2) of op grond van een promotie krachtens artikel 45 van het Statuut opnieuw hebben moeten bezien. Indien na dit onderzoek zou blijken dat een ambtenaar die voor en na de inwerkingtreding van het Statuut een welomschreven ambt bekleedt een lagere indeling heeft verkregen dan overeenkomstig de in artikel 5, laatste alinea, van het Statuut bedoelde omschrijving der werkzaamheden en overeenkomstig bijlage I had behoren te worden toegekend, heeft deze ambtenaar het recht te eisen dat zijn indeling te rekenen vanaf de inwerkingtreding van het Statuut wordt herzien en in overeenstemming gebracht met bovengenoemde voorschriften.

Verzoeker geeft vervolgens een nadere uiteenzetting over de aanvang, de aard en het niveau van zijn werkzaamheden. Hiertoe wijst hij met name op het volgende :

— Bij besluit van de secretaris-generaal van 1 november 1961 werd hij belast met het toezicht op het aangaan van betalingsverplichtingen en het verstrekken van betalingsopdrachten, genoemd in artikel 25 van het financieel reglement betreffende de opstelling en uitvoering van de begroting van de E.E.G. en de huishoudelijke begroting van de E.G.A. en de verantwoordelijkheid der ordonnateurs en rekenplichtigen (bijlage I bij het verzoekschrift);

— Na de inwerkingtreding van het financieel reglement betreffende de opstelling en uitvoering van de afzonderlijke delen der begrotingen die betrekking hebben op de gemeenschappelijke Instellingen en de Raden, werd hij op 20 december 1963 benoemd tot financieel controleur in de zin van artikel 25 van dit reglement;

— Bij de uitvoering van zijn werkzaamheden is hij *onafhankelijk* in die zin dat hij geen instructies ontvangt van zijn meerderen;

— De door hem uitgeoefende controle strekt zich uit tot de handelingen van ambtenaren die voornamelijk tot de hoogste categorieën (A 1, A 2, A 3 en A 5) behoren.

Op grond van deze gegevens verdedigt verzoeker de stelling dat het door hem beklede ambt niet overeenkomt met functies met een uitvoerend en leidinggevend karakter in de zin van artikel 5, lid 1, alinea 3, van het ambtenarenstatuut, welke functies vallen onder de categorie B, doch overeenkomt met hogere leidinggevende en scheppende functies en functies met een studiekarakter, welke behoren tot de categorie A.

Deze conclusie wordt bevestigd door de omschrijving van de werkzaamheden, behorende bij de ambten van categorie B en categorie A, vastgesteld door de Raden krachtens artikel 5, laatste alinea, van het Statuut. Verzoeker onderwerpt de omschrijving van de werkzaamheden, behorende bij de ambten van de loopbaan B 1 (de hierbij gegeven toelichting is eveneens toepasselijk op de ambten van de loopbaan B 3-B 2) en van de loopbanen A 7-A 6 en A 5 en A 4 aan een nader onderzoek en zet in zijn verzoekschrift nader uiteen dat zijn werkzaamheden behoren bij een ambt in de loopbaan A 5-A 4.

De verwerende partij daarentegen ontkent dat de werkzaamheden van verzoeker overeenkomen met hogere leidinggevende en scheppende functies en functies met een studiekarakter, voor welke functies kennis op universitair niveau of een gelijkwaardige beroepservaring vereist is (categorie A). Volgens verweerders komen deze werkzaamheden overeen met functies met een uitvoerend en leidinggevend karakter, voor welke functies volledige middelbare (hogere middelbare) schoolkennis of een gelijkwaardige beroepservaring vereist is (categorie B).

Tot staving van deze bewering voert de verwerende partij in haar verweerschrift aan dat op grond van het Statuut de functies met een controlerend karakter niet uitdrukkelijk bij de categorie A of categorie B worden ingedeeld. Op grond van de door de Raden vastgestelde omschrijving der werkzaamheden kunnen bovendien de ambten die betrekking hebben op functies met een controlerend karakter niet bij voorbaat in een bepaalde categorie worden ingedeeld. Zulks blijkt overigens uit de omstandigheid dat deze functies krachtens haar aard zodanig kunnen verschillen dat zij moeten worden ingedeeld met inachtneming van de bijzondere aan elk ambt verbonden taken. De door verzoeker uitgeoefende functies dienen dus op hun karakter te worden onderzocht op grond van de bijzondere kenmerken van het ambt, genoemd in artikel 25 van het financieel reglement.

Uit de artikelen 30, 31 sub a en b, en 40 van dit reglement blijkt nu dat de aan dit ambt verbonden werkzaamheden bestaan uit een zuiver formele financiële controle en liggen op het gebied van de financiële techniek. Voor de beoordeling van de vraag of voor deze functies kennis op universitair niveau vereist is dient te worden gelet op artikel 31, sub c, volgens hetwelk de financieel controleur belast is met de controle op « de regelmatigheid en het in overeenstemming zijn van de uitgave met de toepasselijke bepalingen, in het bijzonder die van de begroting en van de verordeningen, alsmede alle handelingen die ter uitvoering van het Verdrag en van genoemde verordeningen zijn verricht ».

Met name wat betreft de aard van de controle inzake het « in overeenstemming zijn van de uitgave » dient te worden vermeld dat deze controle slechts betrekking heeft op het in overeenstemming zijn van een bepaalde categorie van handelingen (overwogen uitgaven) met een bepaalde categorie van rechtsregels op dat gebied (begrotingen, verdragsbepalingen inzake de begrotingen, financiële reglementen enzovoort). Het betreft in het onderhavige geval een duidelijk afgebakend gebied van handelingen en financiële voorschriften zodat de vergelijking daarvan niet dát algemeen vermogen tot oordeelsvorming vereist, dat een universitaire opleiding meebrengt, doch correspondeert met functies met een uitvoerend en leidinggevend karakter (categorie B). In de Lid-Staten zijn eveneens gevallen bekend waarin ambtenaren zonder universitaire opleiding of een gelijkwaardige beroepservaring, op welomschreven gebieden, de taak vervullen op deze wijze de overeenstemming tussen handelingen en rechtsregels te verifiëren (bij voorbeeld de « Rechtspfleger » bij de rechtsbedeling in de Bondsrepubliek Duitsland).

Voorts beoordeelt de financieel controleur niet de wenselijkheid van de uitgave of het goed financieel beheer, terwijl een dergelijke beoordeling uitdrukkelijk wordt toegekend aan de controle-commissie (zie artikel 31 van het financieel reglement en artikel 206 van het E.E.G.-Verdrag). De financieel controleur beoordeelt evenmin de wettigheid van de uitgaven doch controleert uitsluitend of deze in overeenstemming zijn met de toepasselijke bepalingen; dit wijst er wel op dat hij niet in de eerste plaats in het juridisch vlak controle moet verrichten doch op het niveau van de financiële techniek.

Bovendien is de omstandigheid dat verzoeker bij de uitoefening van zijn werkzaamheden zonder instructies werkt niet geschikt om zijn stelling te steunen. Enerzijds betreft het hier de onafhankelijkheid van de financiële controleur bij zijn werkzaamheden, welke juist vanwege de aard van de werkzaamheden met het oog op genoemde controle vereist is. Anderzijds komt aan het argument van verzoeker geen beslissende betekenis toe daar men immers volgens de letterlijke tekst van de omschrijving van de werkzaamheden van de loopbaan A 4-A 5 tot de conclusie moet komen dat de bij deze loopbaan behorende controlewerkzaamheden, verricht worden in administratief-hiërarchisch verband, terwijl men volgens de bewoordingen van de omschrijving inzake de loopbaan B 1 niet kan uitsluiten dat controlewerkzaamheden, waarvoor geen instructies worden gegeven, daartegenover onder laatstgenoemde categorie vallen.

Ten slotte vereist de omstandigheid dat de door verzoeker gecontroleerde ambtenaren-ordonnateurs in het algemeen tot categorie A behoren niet, dat verzoeker eveneens in deze categorie wordt ingedeeld als waarborg voor zijn persoonlijke onafhankelijkheid tegenover de gecontroleerde instanties. Deze zelfstandigheid wordt op andere wijze gewaarborgd, waarvan sprake is in artikel 25 van het financieel reglement, en de door de financieel controleur verrichte controle betreft slechts een

duidelijk beperkt gebied van werkzaamheden van de ambtenaren-ordonnateurs.

In de repliek voert *verzoeker* aan dat het woord « controle », voorkomend in de omschrijving van de werkzaamheden, behorende bij de loopbaan B 1, in de Duitse tekst vertaald is door de uitdrukking « Überwachung » waaruit zou blijken dat de werkzaamheden niet een « Kontrolltätigkeit » zijn doch een « Überwachungstätigkeit ». Aangezien in de omschrijving van de werkzaamheden van de loopbaan A 5-A 4 een andere uitdrukking wordt gebruikt dan bij de omschrijving der werkzaamheden van de loopbaan B 1 blijkt dus dat de Raden alleen aan ambten van de categorie A controlewerkzaamheden hebben toegedacht.

Inzake de aard en de betekenis van deze controle voert hij op grond van een uitvoerig onderzoek van de hieraan verbonden werkzaamheden (blz. 13-20 van de repliek) aan dat de argumenten van verweerders, als zou de financieel controleur geen onderzoek instellen naar het « goed financieel beheer » en geen beoordeling geven van de « wenselijkheid » van de uitgaven en een controle zou verrichten die iet op het juridische vlak ligt, onjuist zijn of niet voldoende trefkracht hebben. In het bijzonder wijst hij erop dat uit de tekst zelf van artikel 2 van het financieel reglement blijkt dat de financieel controleur bevoegd is te beoordelen of over de op de begroting uitgetrokken bedragen is beschikt « volgens beginselen van ... goed financieel beheer ». Bovendien is het onderscheid tussen technische controle en juridische controle in het onderhavige geval niet goed gefundeerd, daar een uitgave die regelmatig is met betrekking tot alle toepasselijke bepalingen, eveneens beantwoordt aan de voorschriften, zoals bij voorbeeld het beginsel van zuinig en goed financieel beheer. Overigens is het door verweerders genoemde begrip « wenselijkheid » zeer vaag en onduidelijk.

Ten slotte heeft de door verzoeker uitgeoefende controle niet slechts betrekking op een gedeelte van de werkzaamheden van de ordonnateurs, doch op al hun werkzaamheden, en het terrein van zijn eigen werkzaamheden niet dusdanig beperkt als de verwerende partij wil doen voorkomen, daar immers alle door een Instelling getroffen maatregelen in aanmerking genomen moeten worden, daaronder begrepen de op grond van het Statuut verrichte handelingen die alleen al ten grondslag liggen aan ongeveer 65 % van alle uitgaven van de Raden. In elk geval kan zelfs voor een beperkt gebied van werkzaamheden kennis op universitair niveau of een gelijkwaardige beroepservaring vereist zijn.

Vervolgens maakt verzoeker bezwaar tegen de door de verwerende partij gemaakte vergelijking tussen de financieel controleur en de « Rechtspfleger » uit het Duitse recht en stelt daar tegenover wat het communautaire vlak betreft, een besluit van de secretaris-generaal van 18 december 1961, waarbij een ambtenaar in de rang A 4 benoemd werd tot financieel controleur op het secretariaat van de conferentie voor de onderhandelingen met het oog op de toetreding van Engeland tot de E.E.G. Nog steeds bij wijze van vergelijking en zonder overigens

te doelen op eventuele besluiten betreffende de harmonisatie in de zin van artikel 102 van het Statuut, verwijst verzoeker naar de indeling van de financiële controleurs bij de andere instellingen van de Gemeenschappen, inzonderheid bij de Commissie van de E.G.A. en bij het Europees Parlement.

Hij beëindigt zijn repliek met een opgave van de redenen, waarom hij de in het verzoekschrift vervatte conclusies heeft gewijzigd in dier voege, dat hij in deze memorie ten principale verzoekt te worden ingedeeld in de rang A 3. Hij wijst erop dat het waardeoordeel over zijn werkzaamheden verband houdt met de vraag of de financiële controle valt onder de bevoegdheid van een directeur-generaal, een directeur of een afdelingshoofd (waarbij de ondergeschiktheid aan een van deze meerderen echter niet wil zeggen dat zij hem instructies geven voor de uitoefening van zijn controlewerkzaamheden) dat wil zeggen met de vraag of in de omschrijving van de werkzaamheden zijn ambt behoort tot de loopbaan A 3 of tot de loopbaan A 5-A 4; vervolgens maakt hij duidelijk dat hij, toen hij zijn beroep instelde, niet wist wie hiërarchisch zijn meerdere was zodat hij had gemeend dat zijn ambt ten minste behoorde bij de loopbaan A 5-A 4. Uit de mededeling aan het personeel van 29 juni 1964, die hem na de indiening van het verzoekschrift is ter hand gesteld, blijkt dat verzoeker rechtstreeks staat onder de directeur-generaal, de heer Markull, die volgens de lijst, opgesteld door het tot aanstelling bevoegde gezag overeenkomstig het besluit van de Raden van 25 mei 1964, zijn chef is en tevens degene die hem beoordeelt.

Uit de administratieve positie van dit ogenblik vloeit dus voort dat verzoeker een bij de loopbaan A 3 behorend ambt bekleedt.

Bij dupliek voert *de verwerende partij* ter weerlegging aan dat de uitdrukking « Überwachung », voorkomende in de omschrijving van de bij de loopbaan B 1 behorende werkzaamheden, niet een ander begrip tot uitdrukking brengt dan « Kontrolle ». Het staat dus nog steeds vast dat controlewerkzaamheden evenzeer kunnen worden ingedeeld bij de loopbaan B 1 als bij verschillende loopbanen van categorie A en dat slechts bij nader onderzoek van de aard en de belangrijkheid der werkzaamheden van de financiële controleurs de vraag van hun indeling tot een oplossing kan worden gebracht. Ten bewijze dat de functies van een financieel controleur bij het secretariaat moeten worden aangemerkt als functies met een uitvoerend en leidinggevend karakter, voeren verweerders opnieuw de argumenten aan welke reeds in het verweerschrift werden ontwikkeld ten aanzien van de aard van verzoekers werkzaamheden; laatstgenoemde heeft tot taak na te gaan of bepaalde handelingen in overeenstemming zijn met de toepasselijke bepalingen en hij oefent zijn controle uit op een beperkt terrein van de werkzaamheden der ambtenaren-ordonnateurs.

Ten aanzien van de omvang en betekenis van de door verzoeker uitgeoefende controle in het bijzonder erkent de verwerende partij dat

de controleur ook rekening houdt met de statutaire voorschriften, doch zij betwist dat de controleur bij de uitoefening van zijn werkzaamheden kan baseren op « het geheel der door een administratie toegepaste bepalingen ». De toepassing van vele voorschriften is onttrokken aan zijn controlebevoegdheid, daar deze bevoegdheid slechts wordt uitgeoefend ten aanzien van een aantal voorschriften die vanwege hun financieel karakter nauwkeurig zijn afgebakend.

Daar de door de financiële controleur uitgeoefende controle niet alle handelingen van de ambtenaren-ordonnateurs betreft is aan de andere kant verzoekers aanspraak om, gezien de indeling van genoemde ambtenaren, in categorie A te worden ingedeeld, ook op dit punt niet gerechtvaardigd.

De verwerende partij verwijst ten slotte nog eenmaal naar het nationale recht ten bewijze dat één en dezelfde functie door ambtenaren van verschillende categorieën kan worden uitgeoefend en vermeldt enkele gegevens op grond waarvan haar de indeling van de financiële controleur bij de andere Instellingen of bij het secretariaat van de conferentie voor de onderhandelingen inzake de toetreding van Groot-Brittannië tot de E.E.G. in categorie A gerechtvaardigd voorkomt;

IV — Procedure

Overwegende dat de procedure het normale verloop heeft gevolgd;

dat de Tweede Kamer van het Hof, op rapport van de Rechter-Rapporteur, de Advocaat-Generaal gehoord, niet tot instructie is overgegaan en de begindatum voor de mondelinge behandeling op 3 februari 1965 heeft gesteld;

dat de Advocaat-Generaal op 17 maart 1965 heeft geconcludeerd;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

Ten aanzien van de aanduiding van de verwerende partij

Overwegende dat *verzoeker* zijn beroep heeft gericht tegen de secretaris-generaal van de Raden van de Europese Gemeenschappen, menende dat, indien volgens artikel 90 van het ambtenarenstatuut de klacht moet worden ingediend bij het tot aanstelling bevoegde gezag, de in het volgende artikel genoemde beroepen eveneens tegen bedoeld gezag moeten worden ingesteld, bij gemis van bijzondere andersluidende bepalingen;

dat dit in het geding roepen in het onderhavige geval te meer gerechtvaardigd is nu verzoeker ambtenaar is bij de Raden van de E.E.G. en de E.G.A., terwijl deze beide Instellingen met de bijzondere Raad van Ministers van de E.G.K.S. een juridische en administratieve eenheid vormen met een gemeenschappelijk secretariaat;

Overwegende dat overeenkomstig artikel 2 van het ambtenarenstatuut « iedere instelling bepaalt welke gezagsorganen bij haar de bevoegdheden uitoefenen die volgens dit Statuut aan het tot aanstelling bevoegde gezag toekomen »;

dat uit dit voorschrift dus volgt dat het tot aanstelling bevoegde gezag optreedt namens de Instelling die bedoeld gezag heeft aangewezen, zodat de handelingen die ingrijpen in de rechtspositie van de ambtenaren en voor hen bezwarend kunnen zijn, moeten worden toegerekend aan de Instelling waarbij bedoelde ambtenaren zijn te werk gesteld;

dat artikel 90 van het ambtenarenstatuut bepaalt dat de klacht moet worden ingediend bij het tot aanstelling bevoegde gezag omdat een dergelijke procedure een administratief beroep is dat ieder contentieus karakter ontbeert;

Overwegende ten slotte dat, nu elk der Gemeenschappen afzonderlijk rechtspersoonlijkheid bezit en de Raden in de Verdragen niet als een gemeenschappelijke Instelling in het leven zijn geroepen, de enkele omstandigheid dat een gemeenschappelijk secretariaat bestaat, bedoelde Raden niet tot een juridische eenheid kan maken;

dat volgens de algemene bepalingen betreffende het beroep op de rechter, voorkomende in het E.E.G.-Verdrag en het E.G.A.-Verdrag, het beroep dient te worden gericht tegen de Instelling die het bezwarende besluit heeft genomen;

dat het onderhavige beroep om deze redenen moet worden beschouwd als te zijn gericht tegen de Raden van de E.E.G. en de E.G.A., bij welke Instellingen verzoeker in dienst is;

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

1. Overwegende dat *verweerders* stellen dat het onderhavige beroep tardief is ingesteld daar het door verzoeker beweerde bezwaar reeds zou voortvloeien uit de besluiten van 28 maart 1963, waarbij verzoeker met ingang van 1 januari 1962 werd bevorderd tot de rang B 1;

dat, nu het besluit van de Raden houdende omschrijving van de werkzaamheden en bevoegdheden die aan ieder ambt zijn verbonden in de zin van artikel 5, lid 4, van het Statuut op 15 oktober 1963 ter kennis is gebracht van het personeel, verzoeker in ieder geval vanaf laatstgenoemde datum kon weten dat een voor hem bezwarend besluit was genomen;

dat voor verzoeker in het onderhavige geval dus het beroep was vervallen, daar hij niet binnen de vastgestelde termijnen tegen genoemde besluiten of de vermelde omschrijving een beroep heeft ingesteld of een klacht ingediend;

Overwegende dat *verzoeker* stelt, dat zijn indeling niet in overeenstemming is met de omschrijving van de werkzaamheden en bevoegdheden die aan ieder ambt zijn verbonden welke omschrijving krachtens artikel 5, lid 4, van het Statuut door de Raden is vastgesteld;

dat de besluiten van 28 maart 1963 en 21 juni 1963, nu deze zijn genomen voordat bedoelde omschrijving was vastgesteld, niet hadden kunnen worden aangemerkt als vooruitlopend op verzoekers definitieve indeling, gelet op vermelde omschrijving van de werkzaamheden, en als voor hem bezwarend;

Overwegende dat, nu de omschrijving van de werkzaamheden en bevoegdheden die aan ieder ambt zijn verbonden een nieuw feit van wezenlijk belang kon zijn ten opzichte van de besluiten van 28 maart 1963 en 21 juni 1963, het verzoeker vrijstond om met gebruikmaking van bedoelde omschrijving te verzoeken dat genoemde besluiten eventueel zouden worden herzien;

dat volgens rekwestrant een dergelijk verzoek een klacht is in de zin van artikel 90 van het Statuut en derhalve op ieder gewenst moment kan worden ingediend, nu het Statuut hiervoor geen termijnen heeft vastgesteld;

dat al moge de klacht op ieder gewenst moment kunnen worden ingediend, door een dergelijke indiening de termijn voor een beroep bij het Hof van Justitie slechts kan worden verlengd indien bedoelde klacht is ingediend binnen de voor het beroep vastgestelde termijn;

dat in het tegenovergestelde geval iedere ambtenaar de bedoeling van de auteurs van het Statuut, in duidelijke bewoordingen in het Statuut tot uitdrukking gebracht met het doel de periode waarin de wettigheid van een administratieve handeling in rechte kan worden aangevochten te beperken, zou kunnen verijdelen;

Overwegende evenwel dat vaststaat dat het besluit, waarbij de door de Raden vastgestelde omschrijving der werkzaamheden werd toegepast, in het geval van verzoeker eerst op 18 juli 1964 is genomen en hem eerst op 8 oktober 1964 is medegedeeld;

dat de verwerende partij, gezien deze vertraging bij de toepassing van genoemde omschrijving, niet de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens tardieve instelling kan opwerpen tegen het door verzoeker op 2 juli 1964, dus vóór haar eigen besluit, ingestelde beroep;

dat, zo het beroep op 2 juli al voortijdig zou zijn ingesteld, omdat de Raden op deze datum hun standpunt nog niet hadden bepaald, het beroep van waarde is geworden door het latere besluit waarbij het bestreden standpunt werd bevestigd;

dat onder deze omstandigheden de exceptie van niet-ontvankelijkheid dient te worden afgewezen;

2. Overwegende voorts dat verzoeker bij repliek de conclusies, vervat in het verzoekschrift wijzigt en ten principale verzoekt in de rang A 3 te worden ingedeeld;

dat de verwerende partij deze conclusies niet ontvankelijk acht, hiertoe aanvoerende dat zij in strijd zijn met artikel 38, paragraaf 1, sub d, van het Reglement voor de procesvoering;

dat evenwel de in het verzoekschrift vervatte conclusies, strekkende tot verzoekers herindeling op grond van de ter zake toepasselijke statu-

taire voorschriften, door de latere conclusies niet wezenlijk worden gewijzigd; dat in laatstgenoemde conclusies slechts de strekking van de voorgaande conclusies wat betreft het vermoedelijke resultaat van de toepassing der statutaire voorschriften nader wordt aangegeven;

dat de conclusies onder deze omstandigheden ontvankelijk zijn;

Ten principale

Overwegende dat verzoeker ter ondersteuning van zijn beroep verwijst naar het besluit van de Raden van 21 juni 1963, houdende vaststelling van de omschrijving van de werkzaamheden en bevoegdheden die aan ieder ambt zijn verbonden, welke omschrijving op 15 oktober 1963 ter kennis is gebracht van het personeel;

dat volgens verzoeker het door hem beklede ambt volgens deze omschrijving overeenkomt met het ambt van financieel controleur wiens werkzaamheden zouden behoren bij de loopbaan A 5-A 4, zelfs bij de rang A 3;

dat hij hiertoe aanvoert dat de door hem uitgeoefende functies overeenkomen met hogere leidinggevende en scheppende functies en functies met een studiekarakter in de zin van artikel 5, lid 1, tweede alinea, van het ambtenarenstatuut, voor welke functies kennis op universitair niveau of een gelijkwaardige beroepservaring vereist is;

dat het tot aanstelling bevoegde gezag door zijn weigering om hem de bij deze functies behorende rang toe te kennen door hem in te delen in de rang B 1 artikel 5, lid 4, en bijlage I van het Statuut, alsmede bovengenoemd besluit van 21 juni 1963 zou hebben geschonden;

Overwegende dat verzoeker de werkzaamheden van financieel controleur verricht krachtens artikel 25 van het op 1 januari 1963 in werking getreden financieel reglement van de drie Gemeenschappen;

dat in genoemde omschrijving zowel ten aanzien van de ambten van categorie A als ten aanzien van de ambten van categorie B sprake is van werkzaamheden van controlerende aard;

dat onder deze omstandigheden niet uitsluitend op grond van de omschrijving der werkzaamheden de vraag kan worden beslist tot welke categorie de door verzoeker verrichte controlewerkzaamheden behoren;

dat ten einde hierin klaarheid te brengen derhalve nagegaan moet worden welk karakter de litigieuze functies hebben, met inachtneming van de hierop betrekking hebbende voorschriften van bovengenoemd financieel reglement;

Overwegende dat volgens de artikelen 30, 31 en 40 van dit reglement, de financiële controleur, zowel ten aanzien van het aangaan van betalingsverplichtingen als het verstrekken van betalingsopdrachten, de juistheid dient na te gaan van de aanwijzing op de begroting en van de beschikbaarheid van de kredieten en in het algemeen tot taak heeft te controleren of de uitgave overeenstemt zowel met alle toepasselijke bepalingen als met de maatregelen die ter uitvoering van genoemde bepalingen zijn getroffen;

dat blijkens genoemde voorschriften de financiële controleur bij zijn controle of verificatie inzonderheid dient na te gaan of het aangaan van betalingsverplichtingen en het verstrekken van betalingsopdrachten bij iedere uitgave gedekt wordt door de geldende voorschriften; dat de financiële controleur niet de wenselijkheid van iedere uitgave beoordeelt of zijn mening geeft over een goed financieel beheer, daar een dergelijke beoordeling uitsluitend toekomt aan andere instanties op het gebied van begrotingen en financiën;

dat weliswaar in artikel 2 van voornoemd financieel reglement is bepaald dat over de op de begroting uitgetrokken bedragen slechts kan worden beschikt volgens beginselen van zuinig en goed financieel beheer, doch de financiële controleur niet tot taak heeft te waken over de nakoming van genoemde beginselen, daar zijn weigering om een visum te verlenen voor het aangaan van een betalingsverplichting geen definitief karakter heeft;

dat mitsdien dient te worden geconcludeerd dat voor de werkzaamheden van een financieel controleur, als beschreven in genoemd financieel reglement, niet noodzakelijk kennis op universitair niveau of een gelijkwaardige beroepservaring vereist is;

dat anderzijds uit de aan het Hof voorgelegde feitelijke en juridische gegevens niet duidelijk blijkt dat de aan verzoeker opgedragen verificatie of controle in het onderhavige geval een dergelijke omvang zou hebben dat hiervoor kennis op universitair niveau of een gelijkwaardige beroepservaring vereist zou zijn;

dat de onafhankelijkheid die verzoeker geniet bij de uitoefening van zijn werkzaamheden en de mogelijkheid die hij heeft om controle uit te oefenen op handelingen van in zeer hoge rangen ingedeelde ambtenaren, de hoedanigheid en de aard van de in het onderhavige geval door hem uitgeoefende controle niet raken, doch een onontbeerlijke voorwaarde zijn voor de uitoefening der controlewerkzaamheden;

dat aan de omstandigheid dat verzoeker rechtstreeks staat onder een directeur-generaal die tevens degene is die hem beoordeelt geen beslissende betekenis toekomt, daar immers een ruime mate van autonomie bij de uitoefening van zijn functie voor een financieel controleur kenmerkend is;

dat ten slotte in de door de directeur-generaal ten aanzien van verzoeker afgegeven gunstige getuigschriften een waardeoordeel vervat is betreffende diens capaciteiten en bekwaamheid bij de uitoefening van zijn werkzaamheden, doch dat op grond hiervan het karakter van deze werkzaamheden met het oog op hun indeling niet kan worden vastgesteld;

dat om bovengenoemde redenen niet duidelijk blijkt dat de door verzoeker uitgeoefende functies overeenkomen met hogere leidinggevende en scheppende functies en functies met een studiekarakter, waarvan sprake is in artikel 5, lid 1, tweede alinea, van het Statuut;

dat het tot aanstelling bevoegde gezag bovengenoemd artikel en

bijlage I van het Statuut dus niet heeft miskend door verzoeker in te delen in de rang B 1;

dat het beroep mitsdien als ongegrond moet worden verworpen;

Ten aanzien van de kosten

Overwegende dat verzoeker in het ongelijk is gesteld;

dat volgens artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen;

dat evenwel volgens artikel 70 van dit reglement de door de Instellingen gemaakte kosten in de beroepen van de ambtenaren en personeelsleden van de gemeenschappen te haren laste blijven;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie behorende bij het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie;

Gelet op het Statuut van de ambtenaren van de Europese Economische Gemeenschap en van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, inzonderheid op de artikelen 69 en 70;

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

rechtdoende,

Verwerpt het beroep 28-64 als zijnde ongegrond;

Verwijst verzoeker in de kosten van het geding, met uitzondering van de door de verwerende partij gemaakte kosten;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op zeven april negentienhonderdvijfenzestig.

Donner Strauss Monaco

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op zeven april negentienhonderdvijfenzestig.

Voor de Griffier,
H. J. Eversen,
Adjunct-Griffier

De President van de Tweede Kamer,
A. M. Donner